A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített tizedik tanács)

2025. február 12.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – Hitelintézetek és bizonyos befektetési vállalkozások egységes szanálási mechanizmusa (ESZM) – Egységes Szanálási Alap (ESZA) – Az ESZT határozata a 2018. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások kiszámításáról – Az (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4., 14. és 16. cikke – A megfelelő ügyintézés elve”

A T-406/18. sz. ügyben,

a **de Volksbank NV** (székhelye: Utrecht [Hollandia], képviselik: A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post és M. van Zandvoort ügyvédek)

felperes

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: D. Ceran és C. De Falco, meghatalmazotti minőségben, segítőik: H.-G. Kamann, F. Louis és P. Gey ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Triantafyllou és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács),

tagjai: A. Kornezov elnök, E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (előadó) és L. Spangsberg Grønfeldt bírák,

hivatalvezető: S. Jund tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. július 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, a de Volksbank NV, az Egységes Szanálási Testületnek (ESZT) az Egységes Szanálási Alaphoz (ESZA) való 2018. évi előzetes hozzájárulásokról szóló, 2018. április 12-i SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatát visszavonó, 2022. augusztus 8-i SRB/ES/2022/46 határozatának megsemmisítését kéri az őt érintő részében, amennyiben az a jelen határozat I. mellékletében említett intézményekre vonatkozik, és az ezen intézmények Egységes Szanálási Alaphoz való 2018. évi előzetes hozzájárulásait számítja ki (a továbbiakban: megtámadott határozat).

A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás

2 A felperes, korábban SNS Bank NV, Hollandiában székhellyel rendelkező hitelintézet.

3 2016-ban az SNS Bankból és két leányvállalatából, az ASN Bank NV-ből és a RegioBank NV-ből álló csoportot szerkezetátalakításnak vetették alá, amelynek eredményeként 2016. december 31-én e két leányvállalat beolvadt az SNS Bankba, amelynek nevét 2017. január 1-jén de Volksbankra változtatták (a továbbiakban: 2016. évi egyesülés).

4 Az ASN Bank és a RegioBank (a továbbiakban: beolvadó leányvállalatok) SNS Bankba 2016. december 31-én történő beolvadása ezen első két intézmény banki engedélyének visszavonását eredményezte, így 2017-ben a felperes maradt az egyetlen olyan intézmény, amely a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) hatálya alá tartozott.

5 A 2018. április 12-i SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatban az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének megfelelően a 2018. évre (a továbbiakban: 2018. évi hozzájárulási időszak) meghatározta az e rendelet 2. cikkének és 67. cikke (4) bekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek hatálya alá tartozó intézmények (a továbbiakban: intézmények), köztük a felperes, Egységes Szanálási Alaphoz (ESZA) való előzetes hozzájárulásait (a továbbiakban: előzetes hozzájárulások).

6 2018. április 23-i levelében a De Nederlandsche Bank NV (DNB, Hollandia Bankja) a 806/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének 3. pontja értelmében vett nemzeti szanálási hatóságként arra kötelezte a felperest, hogy fizesse meg a 2018. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulása ESZT által meghatározott összegét.

7 2022. augusztus 8-án az ESZT elfogadta a megtámadott határozatot. E határozat rendelkező részének 1. cikke szerint a megtámadott határozat az I. mellékletében említett intézmények tekintetében visszavonja a fenti 5. pontban említett határozatot (a továbbiakban: eredeti határozat). A megtámadott határozat (15)–(18) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy e határozat célja az eredeti határozat indokolása hiányának orvoslása, amelyet az ESZT a 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítéletet (C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601), valamint a 2022. március 3-i ESZT kontra Portigon és Bizottság végzést (C-664/20 P, nem tették közzé, EU:C:2022:161) és a 2022. március 3-i CRU kontra Hypo Vorarlberg Bank végzést (C-663/20 P, nem tették közzé, EU:C:2022:162) követően állapított meg.

A megtámadott határozat

8 A megtámadott határozat főszövegből, valamint három mellékletből áll.

9 A megtámadott határozat főszövege ismerteti a 2018. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások meghatározásának folyamatát, amely valamennyi intézményre irányadó.

10 Közelebbről, az említett határozat 6. szakaszában az ESZT a 2018. évi hozzájárulási időszak tekintetében meghatározta a 806/2014 rendelet egységes alkalmazási feltételeinek az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulás tekintetében történő meghatározásáról szóló, 2014. december 19-i (EU) 2015/81 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 15., 1. o.) 4. cikkében említett éves célszintet (a továbbiakban: éves célszint).

11 Az ESZT kifejtette, hogy az éves célszintet a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való előzetes hozzájárulás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2014. október 21-i (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 11., 44. o.; helyesbítés: HL 2017. L 156., 38. o.) 16. cikkének megfelelően a betétbiztosítási rendszerek által közölt adatok alapján kapott, az összes intézmény biztosított betéteinek 2017. évi, negyedévente számított átlagos összege 1,15%-ának egynyolcadában állapította meg.

12 A megtámadott határozat 7. szakaszában az ESZT ismertette a 2018. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások kiszámítása során követendő módszert.

13 A megtámadott határozat 7. szakaszában az ESZT azt is kifejtette, hogy a kisebb méretükre tekintettel átalányjellegű hozzájárulást fizető intézményektől eltérő intézményeknek a kockázati profiljukhoz igazított előzetes hozzájárulást kell fizetniük, amelyet az ESZT a következő főbb szakaszoknak megfelelően határozott meg.

14 Az első szakaszban az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése a) pontjának megfelelően kiszámította az egyes intézmények „alapvető éves hozzájárulását”. E számítás céljából az ESZT először is figyelembe vette az érintett intézmény összes kötelezettségét, amely magában foglalta többek között a szavatoló tőke és a biztosított betétek összegét (a továbbiakban: összes kötelezettség), amint azt 2016. december 31-én benyújtották. Ezt követően 2016-ban levonta az összes kötelezettségből ezen intézmény szavatolótőkéjét és biztosított betéteinek átlagát, amelyet negyedévente számított ki annak érdekében, hogy kiszámítsa annak nettó kötelezettségeit (a továbbiakban: nettó kötelezettségek). Végül az ESZT az említett intézmény nettó kötelezettségeit az Egységes Szanálási Mechanizmusban (ESZM) részt vevő valamennyi tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény nettó kötelezettségeihez adta.

15 Ami közelebbről a 2018. évi hozzájárulási időszakot illeti, az ESZT úgy számította ki az érintett intézmények nettó kötelezettségeit, következésképpen pedig az alapvető éves hozzájárulásukat, hogy a 2016. december 31-i adatok alapján figyelembe vette ezen intézmények kötelezettségeinek teljes összegét, és levonta az említett intézmények 2016. évi biztosított betéteinek negyedévente számított átlagos összegét.

16 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT bizonyos típusú kötelezettségeket levont az intézmény alapvető éves hozzájárulásának meghatározása során figyelembe veendő nettó kötelezettségeiből.

17 Az előzetes hozzájárulás kiszámításának második szakaszában az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése b) pontjának megfelelően elvégezte az alapvető éves hozzájárulásnak az érintett intézmény kockázati profilja alapján történő kiigazítását.

18 Ezt követően az ESZT összeadta az összes, a kockázati profilnak megfelelően kiigazított alapvető éves hozzájárulást annak érdekében, hogy megkapja az éves célszint azon részének kiszámításához használt „közös nevezőt”, amelyet az egyes intézmények kötelesek megfizetni.

19 Végül az ESZT úgy számította ki az egyes intézmények előzetes hozzájárulását, hogy az éves célszintet felosztotta valamennyi intézmény között az egyrészt a kockázati profilnak megfelelően kiigazított alapvető éves hozzájárulás, másrészt pedig a közös nevező között fennálló arány alapján.

A felek kérelmei

20 A felperes keresetlevelében lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot az őt érintő részében;

– az ESZT-t kötelezze a költségek viselésére.

21 A 2022. szeptember 26-án benyújtott, „A T-406/18. sz. ügyben a megtámadott határozat újbóli elfogadásával kapcsolatos észrevételek” című beadványban (a továbbiakban: 2022. szeptember 26-i beadvány) a felperes ezenkívül azt kéri, hogy a keresetlevelet tekintsék úgy, mint amelynek tárgya a megtámadott határozat megsemmisítése.

22 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;

– másodlagosan utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– harmadlagosan, megsemmisítés esetén tartsa fenn az eredeti határozat joghatásait az ítélet jogerőre emelkedésétől számított hat hónapos időszakra;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

23 Az ESZT a 2022. szeptember 26-i beadványra vonatkozó észrevételeiben ezenfelül azt kéri, hogy a Törvényszék állapítsa meg, hogy a kereset okafogyottá vált, és azt mint elfogadhatatlant utasítsa el.

24 Az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

25 A felperes azt állítja, hogy az ESZT több jogszabályt is megsértett, amikor kiszámította a 2018. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulását, és különösen akkor, amikor az alapvető éves hozzájárulásának kiszámításához a módszert alkalmazta. Közelebbről, a felperes azt rója fel az ESZT-nek, hogy a nettó kötelezettségeit különböző időpontokra vonatkozó adatok alapján számította ki, mivel az ESZT a 2016. évi egyesülést követő adatokat használt fel kötelezettségei teljes összegének meghatározásához, holott részben az ezen egyesülést megelőző adatokat használta fel a biztosított betétei összegének meghatározásához. Az ilyen módszer így a nettó kötelezettségei túlértékeléséhez vezetett.

26 Keresete alátámasztása érdekében a felperes öt jogalapra hivatkozik:

– az első jogalap a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 55. o.) 103. cikke (2) bekezdésének, a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a megsértésén alapul, mivel a nettó kötelezettségeinek meghatározása céljából nem összehasonlítható adatokat használtak fel;

– a második jogalap a 2014/59 irányelv 103. cikke (2) és (7) bekezdésének, valamint az EUMSZ 290. cikknek a megsértésén alapul, mivel a Bizottság „túllépte” hatásköreit;

– a harmadik jogalap az arányosság elvének;

– a negyedik jogalap a jogbiztonság elvének;

– az ötödik jogalap pedig az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapul.

27 Mindenekelőtt az ESZT által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokat, majd a felperes által felhozott jogalapokat kell megvizsgálni.

Az elfogadhatóságról

28 2022. szeptember 26-i beadványában a felperes arra hivatkozik, hogy mivel a megtámadott határozat nem oldja meg az eredeti határozatban szereplő jogi problémát, vagyis a nem összehasonlítható adatoknak a nettó kötelezettségei kiszámításához való felhasználását, nem volt szükséges a keresetét a Törvényszék eljárási szabályzata 86. cikkének megfelelően kiigazítani. Azt kéri azonban a Törvényszéktől, hogy a szükséges mértékben tekintse úgy, hogy e keresetlevél a megtámadott határozat ellen is irányul.

29 A 2022. szeptember 26-i beadványra vonatkozó észrevételeiben az ESZT lényegében két elfogadhatatlansági kifogást hozott fel, az elsőt a felperes által az eredeti határozattal szemben előterjesztett kérelmekkel szemben, a másodikat pedig a 2022. szeptember 26-i beadvánnyal szemben.

Az eredeti határozattal szembeni kérelmek elfogadhatóságáról

30 Az ESZT azt állítja, hogy az eredeti határozattal szembeni kérelmek elfogadhatatlanok, mivel az e határozattal szembeni megsemmisítés iránti kérelem okafogyottá vált, mivel azt *ex tunc* hatállyal visszavonták.

31 A tárgyaláson a felperes kijelentette, hogy eláll az eredeti határozattal szembeni kérelmeitől, ha a Törvényszék azt állapítja meg, hogy e határozatot a megtámadott határozat visszavonta, és annak helyébe lépett.

32 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (18) preambulumbekezdése jelzi, hogy az ESZT helyénvalónak ítélte az eredeti határozat visszavonását és a megtámadott határozat I. mellékletében említett intézmények tekintetében történő felváltását.

33 Így a megtámadott határozat rendelkező részének 1. cikke kimondja, hogy e határozat „visszavonja” az eredeti határozatot a megtámadott határozat I. mellékletében említett intézmények tekintetében, mivel a felperest említi e melléklet.

34 Ezt követően, amint az a megtámadott határozat rendelkező részének 2. cikkéből kitűnik, e határozat jóváhagyja a 2018. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásoknak az e határozat I. mellékletében elvégzett kiszámítását, mivel e melléklet az ilyen hozzájárulás kiszámítását a felperes tekintetében is előírja.

35 Végül, a megtámadott határozatot 2022. augusztus 8-án fogadták el, és a rendelkező részének 4. cikkében előírtaknak megfelelően 2018. április 12-én, vagyis az első eredeti határozat hatálybalépésének időpontjában lépett hatályba.

36 A fentiekből következik, hogy – amint azt az ESZT állítja – a felperest illetően az eredeti határozatot visszavonták, és annak helyébe lépett a megtámadott határozat.

37 E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy a felperes a tárgyaláson elállt az eredeti határozattal szembeni kérelmeitől. Ennélfogva már nem kell megvizsgálni az ESZT által e kérelmekkel szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást.

A keresetlevél kiigazításáról

38 A 2022. szeptember 26-i beadványra vonatkozó észrevételeiben az ESZT azt állítja, hogy a felperes a megtámadott határozat elfogadására tekintettel nem igazította ki keresetlevelét, jogalapjait és kérelmeit. Egyrészt a 2022. szeptember 26-i beadvány nem tekinthető az eljárási szabályzat 86. cikke értelmében vett kiigazítási beadványnak, mivel nem fejezi ki a felperes azon szándékát, hogy a keresetlevelet kiigazítsa. E beadvány egyébként „A T-406/18. sz. ügyben a megtámadott határozat újbóli elfogadásával kapcsolatos észrevételek” címet, nem pedig a „Kiigazító beadvány” címet viseli.

39 Másrészt, még ha feltételezzük is, hogy a 2022. szeptember 26-i beadványt kiigazítási beadványnak lehet tekinteni, az nem felel meg az ilyen beadványokra alkalmazandó elfogadhatósági feltételeknek. 2022. szeptember 26-i beadványában a felperes ugyanis nem igazította ki egyértelműen a keresetlevélben foglalt kérelmeit, mivel tartózkodott attól, hogy az eredeti határozattal szemben felhozott jogalapokat a megtámadott határozat ellen irányuló jogalapoknak minősítse.

40 E tekintetben az eljárási szabályzat akkor alkalmazandó változata 86. cikkének (1) és (2) bekezdéséből kitűnik, hogy ha a megsemmisíteni kért jogi aktus helyébe azonos tárgyú másik jogi aktus lép, vagy azt módosítja, a felperes az eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, ezen új körülmény figyelembevétele érdekében kiigazíthatja a keresetlevelet. A keresetlevél kiigazítását külön iratban és az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése szerinti azon határidőn belül kell elvégezni, amelyen belül a keresetlevél kiigazítását indokoló jogi aktus megsemmisítése kérhető.

41 Az eljárási szabályzat 86. cikke (4) bekezdése a) és b) pontjának megfelelően a keresetlevelet kiigazító beadványnak tartalmaznia kell többek között a kiigazított kérelmeket, valamint szükség esetén a kiigazított jogalapokat és érveket.

42 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy bár indokolt bizonyos alaki követelményeket támasztani a keresetlevél kiigazításával szemben, az ilyen követelmények nem öncélúak, hanem éppen ellenkezőleg, az eljárás kontradiktórius jellegének és a megfelelő igazságszolgáltatásnak a biztosítását szolgálják. Márpedig a megfelelő igazságszolgáltatás és a pergazdaságosság elvével ellentétes lenne a kereseti kérelmeit korábban már kiigazító felperestől megkövetelni, hogy a keresetlevél kiigazítása iránti beadványban megismételje ugyanazokat a jogalapokat és érveket, mint amelyeket az eredetileg megtámadott jogi aktussal szembeni kereseti kérelmek alátámasztására fejtett ki (lásd: 2019. január 24-i Haswani kontra Tanács ítélet, C-313/17 P, EU:C:2019:57, 35. és 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ezenkívül az eljárási szabályzat 86. cikke nem ír elő külön címet ahhoz, hogy a felperes jogi aktusát az e rendelkezés értelmében vett kiigazítási beadványnak lehessen tekinteni. Annak vizsgálata érdekében, hogy az ilyen beadvány az eljárási szabályzat 86. cikke értelmében vett kiigazítási beadványnak minősül-e, annak lényegét kell figyelembe venni.

44 Ami a jelen ügyben a 2022. szeptember 26-i beadványt illeti, egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperes abban azt állítja, hogy a megtámadott határozat visszavonta az eredeti határozatot, és annak helyébe lépett, az eljárási szabályzat 86. cikkére hivatkozik, és azt kéri a Törvényszéktől, hogy keresetét tekintse úgy, mint amely a megtámadott határozat ellen is irányul.

45 Másrészt a felperes a 2022. szeptember 26-i beadványában azt állította, hogy a megtámadott határozat nem oldja meg a jelen ügyben felvetett jogi problémát, és hogy még az ESZT is jelezte a Törvényszéknek az eredeti határozat visszavonására irányuló szándékáról tájékoztató 2022. május 12-i levelében, hogy a megtámadott határozat nem befolyásolja jogalapjainak tartalmát. Így a felperes jelezte, hogy nem tartotta szükségesnek a keresetlevélben kifejtett jogalapjainak módosítását.

46 Amint ugyanis az a fenti 7. és 32–36. pontban megállapításra került, a megtámadott határozat visszavonta az eredeti határozatot, és annak helyébe lépett annak érdekében, hogy orvosolja az indokolási kötelezettség azon hiányát, amelyet az ESZT a 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítéletet (C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601), valamint a 2022. március 3-i ESZT kontra Portigon és Bizottság végzést (C-664/20 P, nem tették közzé, EU:C:2022:161) és a 2022. március 3-i ESZT kontra Hypo Vorarlberg Bank végzést (C-663/20 P, nem tették közzé, EU:C:2022:162) követően megállapított.

47 Márpedig meg kell állapítani, hogy önmagában az a tény, hogy orvosolják az eredeti határozat indokolásának hiányát, nincs hatással a jelen kereset által felvetett központi kérdésre, amely az ESZT által a felperes előzetes hozzájárulásának kiszámításához és konkrétabban a nettó kötelezettségeinek a meghatározásához használt módszerre vonatkozik.

48 E körülmények között a felperes nem tarthatta szükségesnek a keresete alátámasztására felhozott jogalapok és érvek módosítását a megtámadott határozat elfogadását követően.

49 Ez annál is inkább így van, mivel 2022. szeptember 26-i beadványában a felperes kifejezetten kijelentette, hogy teljes egészében fenn kívánja tartani a keresetét, abban az értelemben, hogy a keresetlevélben felhozott érvek és jogalapok a megtámadott határozattal szemben is érvényesek.

50 Következésképpen a 2022. szeptember 26-i beadvány a keresetlevelet kiigazító beadványnak minősül, amely megfelel az eljárási szabályzat 86. cikkében foglalt követelményeknek.

51 A fentiekre tekintettel e beadványt elfogadhatónak kell nyilvánítani, következésképpen meg kell állapítani, hogy a kereset immár a megtámadott határozat felperest érintő részében történő megsemmisítésére irányul.

Az ügy érdeméről

A 2014/59 irányelv 103. cikke (2) bekezdésének, a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a felperes nettó kötelezettségeinek összehasonlításra nem alkalmas adatok felhasználásával történő meghatározása okán történő megsértésére alapított első jogalapról

52 A felperes azt rója fel az ESZT-nek, hogy a nettó kötelezettségeinek kiszámításához eltérő időpontokra vonatkozó adatokat használt fel, mivel az ESZT a 2016. december 31-i adatok alapján kapta meg kötelezettségeinek teljes összegét, miközben a biztosított betéteinek összegét a 2016. év negyedéves átlaga alapján számította ki. E megközelítést követve az ESZT megsértette a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) bekezdését, a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdését és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) bekezdését.

53 A felperes és a beolvadó leányvállalatok közötti 2016. évi egyesülés miatt ugyanis a felperes év végi adatain alapuló kötelezettségek teljes összege magában foglalja a felperes, valamint e leányvállalatok kötelezettségeit, míg a felperes biztosított betétei átlagos összegének figyelembevételével az ESZT figyelmen kívül hagyta ezen intézmények első három negyedévi biztosított betéteit. Az ESZT tehát nem vonta le a felperes 2016. december 31-i mérlegében szereplő valamennyi biztosított betétet, ami ellentétes az említett betétek levonásának logikájával.

54 Egyébiránt a felperes nettó kötelezettségei kiszámításának ilyen módszere révén az ESZT nem értékelte megfelelően a ténybeli helyzetét. Közelebbről, az ESZT a 2016. évi egyesülést követő adatokra támaszkodott a kötelezettségei teljes összegének kiszámítása érdekében, ily módon figyelembe véve a beolvadó leányvállalatok kötelezettségeit is. Ezzel szemben a biztosított betétek összegének meghatározása érdekében olyan adatokra támaszkodott, amelyek részben ezen egyesülést megelőzően keletkeztek, és amelyek tehát kizárólag a felperes, nem pedig az említett leányvállalatok helyzetére vonatkoznak. Márpedig az ilyen módszer nem teszi lehetővé a felperes tényleges kockázati profiljának tükrözését, mivel az a felperes méretének és a hozzá kapcsolódó kockázatnak a túlértékelését eredményezte.

55 Ezenkívül az ESZT tévesen állítja, hogy a módszere az alkalmazandó szabályozásból következik. Ezt a módszert ugyanis sem a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdése, sem 14. cikkének (1) és (4) bekezdése, sem pedig 16. cikke nem írja elő.

56 Az ESZT arra hivatkozik, hogy a Bizottság érvelése nem megalapozott.

57 Először is, az ESZT valamennyi intézmény esetében ugyanazt a módszert alkalmazta, így érvelésével a felperes lényegében azt kéri, hogy a többi intézménytől eltérően kezeljék. Márpedig az ilyen bánásmód nem indokolt.

58 Másodszor, a biztosított betétek kiszámításának a megtámadott határozatban alkalmazott módszere megfelel a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4., 5., 14. és 16. cikkének.

59 Harmadszor, a felperes nem tudja meghatározni, hogy az ESZT által végzett számítás hogyan sérti a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) bekezdését vagy a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdését. Érvelése kizárólag a koherencia és a méltányosság absztrakt elveire alapított állításokon alapul.

60 Negyedszer, a biztosított betétek átlagos összegének felhasználása lehetővé teszi az előzetes hozzájárulások pontosabb számítási módjának biztosítását, mint amelyet a naptári év végén a biztosított betétek teljes összege alapján végeznek el.

61 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletet az európai uniós jogalkotó által a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) és (8) bekezdésében számára biztosított felhatalmazás alapján fogadta el, többek között annak érdekében, hogy pontosítsa az előzetes hozzájárulásoknak az intézmények kockázati profiljához való hozzáigazítása fogalmát, valamint az információszolgáltatásra vonatkozó kötelezettségeket. E felhatalmazáson alapuló rendeletet végül a 806/2014 rendelet 70. cikkének (6) bekezdése alkalmazandóvá tette az e rendelet alapján beszedett előzetes hozzájárulások kiszámítására.

62 A jelen jogalappal a felperes az előzetes hozzájárulások kiszámításának első szakaszát, és különösen az ESZT által a nettó kötelezettségeinek az alapvető éves hozzájárulásának kiszámítása céljából történő meghatározása érdekében alkalmazott módszert vitatja.

63 E tekintetben a megtámadott határozat (27), (28) és (31) preambulumbekezdéséből, valamint az ESZT által a tárgyaláson tett nyilatkozatokból kitűnik, hogy a felperes nettó kötelezettségeinek, következésképpen pedig az alapvető éves hozzájárulásának kiszámítása érdekében az ESZT egyrészt a felperes 2016. december 31-i összes kötelezettségének összegét használta fel, ily módon a 2016. évi egyesülést követő adatokra támaszkodott, másrészt pedig a biztosított betéteinek a 2016. év során negyedévente számított átlagos összegét, amely összeget tehát olyan adatok alapján határoztak meg, amelyek nagyrészt az említett egyesülést megelőzően keletkeztek.

64 A felperes így azt állítja, hogy az ESZT a fenti 63. pontban ismertetett módszer alkalmazásával megsértette a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) bekezdését, a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdését és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) bekezdését. Ezenkívül azzal érvelve, hogy az említett módszer alkalmazása nem tette lehetővé az ESZT számára, hogy megfelelően figyelembe vegye ténybeli helyzetét és tényleges kockázati profilját, valójában azt állítja, hogy az ESZT-nek az említett rendelkezéseket a megfelelő ügyintézés elvének fényében kellett volna alkalmaznia, amely megköveteli az uniós szervektől, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálják meg az adott ügy valamennyi releváns körülményét.

65 Ezen érvelés megalapozottságának értékelése érdekében mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az ESZT-nek az egyes intézmények előzetes hozzájárulását az ezen intézmények által e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének megfelelően szolgáltatott információk alapján kell kiszámítania.

66 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy az intézményeknek a hozzájárulási időszakot megelőző év (a továbbiakban: N-1. év) december 31-ig be kell nyújtaniuk az ESZT-nek a rendelkezésre álló utolsó jóváhagyott éves pénzügyi kimutatásokat. E pénzügyi kimutatásokhoz csatolni kell a jogszabály szerint engedélyezett könyvvizsgáló vagy könyvvizsgáló cég véleményét.

67 Márpedig meg kell állapítani, hogy az ilyen pénzügyi kimutatások véglegesítéséhez szükséges időre tekintettel ezek az információk főszabály szerint az érintett hozzájárulási időszakot megelőző utolsó előtti évre, vagy kivételes körülmények között az ezen utolsó előtti év során kezdődő és az N-1. évben lezárt számviteli évre (a továbbiakban e két időszak tekintetében: N-2. referenciaév) vonatkoznak.

68 Így a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (1) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az ESZT-nek az előzetes hozzájárulásokat az N-1. év december 31-én rendelkezésre álló, legutóbbi jóváhagyott és tanúsítvánnyal ellátott éves pénzügyi kimutatásokra vonatkozó információk alapján kell kiszámítania (lásd ebben az értelemben: 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 42. pont), azzal, hogy ezek az információk az N-2. referenciaévre vonatkozó pénzügyi kimutatásokra vonatkoznak.

69 Ebben az összefüggésben az ESZT azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (2) bekezdése, valamint 5. és 16. cikke az N-2. referenciaév során elért azon időpontokra vonatkozó információkat tartalmaz, amelyek relevánsak a biztosított betétek azon összegének meghatározása szempontjából, amelyet az alapvető éves hozzájárulás kiszámítása keretében vonnak ki az összes kötelezettségből. Konkrétabban, az ESZT szerint az említett rendelkezésekből az következik, hogy az ilyen időpontok megfelelnek az N-2. referenciaév negyedévei szempontjából, így az ESZT-nek az említett számítás során figyelembe kell vennie az ezen év során biztosított betétek negyedévente számított átlagos összegét.

70 A jelen jogalap vizsgálata érdekében nem szükséges értékelni, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (2) bekezdése és 5. és 16. cikke lehetővé teszi-e az ESZT számára, hogy az alapvető éves hozzájárulások kiszámítása céljából figyelembe vegye a biztosított betétek ilyen átlagos összegét, sőt kötelezi-e őt arra.

71 A felperes beadványaiból ugyanis kitűnik, hogy a felperes nem feltétlenül a biztosított betétek negyedévente számított átlagos összegének a nettó kötelezettségek kiszámítása céljából történő felhasználását vitatja, hanem mindenekelőtt azt rója fel az ESZT-nek, hogy e számítás céljából különböző időpontokra vonatkozó adatokat használt fel.

72 E körülmények között meg kell vizsgálni, hogy amikor az ESZT a biztosított betéteknek az N-2. referenciaév negyedévente számított átlagos összegét veszi figyelembe a nettó kötelezettségek kiszámítása céljából, ugyanakkor figyelembe veheti-e ugyanezen számítás céljából a

kötelezettségek N-2. referenciaév végén fennálló teljes összegét, nem pedig a negyedévente számított összes kötelezettség átlagos összegét, tekintettel arra, hogy a teljes kötelezettség összege magában foglalja a biztosított betétek összegét is (lásd a fenti 14 pontot).

73 E tekintetben meg kell állapítani, hogy sem a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) bekezdése, sem 14. cikkének (1) bekezdése nem tartalmaz konkrét előírásokat arra a kérdésre vonatkozóan, hogy az ESZT a nettó kötelezettségek meghatározásához köteles-e figyelembe venni az N-2. referenciaév végén fennálló összes kötelezettség összegét vagy az adott év során annak átlagos összegét. Ilyen előírások a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet, a 2014/59 irányelv vagy a 806/2014 rendelet egyetlen más rendelkezéséből sem következnek.

74 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 14. cikkének (1) bekezdése mérlegelési jogkört biztosít az ESZT számára a tekintetben, hogy a nettó kötelezettség kiszámítása céljából mely időpont releváns a kötelezettségek teljes összegének meghatározása szempontjából.

75 Márpedig a hatáskörök egyensúlyának tiszteletben tartása érdekében, amely az Unió intézményi struktúrájára jellemző, a Bizottság által az ESZT-re ruházott ilyen mérlegelési jogkört egyértelműen körül kell határolni, és annak gyakorlása szigorú ellenőrzés tárgyát kell, hogy képezze az azon szabályozásból eredő objektív kritériumokra tekintettel, amely az ESZT-t köti (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2024. június 18-i Bizottság kontra ESZT ítélet, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 70. és 72. pont).

76 Így meg kell győződni többek között arról, hogy az ESZT az említett mérlegelési jogkört a magasabb szintű jogszabályoknak megfelelően, közelebbről pedig a jogalapját képező jogi aktus, azaz a 2014/59 irányelv céljával és általános rendszerével (lásd a fenti 61. pontot), valamint az olyan általános jogelvekkel összhangban gyakorolta-e, mint a gondos ügyintézés elve (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 30-i EMI Group ítélet, C-581/08, EU:C:2010:559, 42. pont; 1998. május 26-i Costacurta kontra Bizottság ítélet, T-177/96, EU:T:1998:109, 45. pont; 2019. október 3-i BASF és REACH & colours kontra ECHA ítélet, T-806/17, nem tették közzé, EU:T:2019:724, 79. pont).

77 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkében rögzített megfelelő ügyintézés elve arra kötelezi az uniós intézményeket és szerveket, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálják meg az adott ügy összes releváns körülményét (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2008. szeptember 9-i Bayer CropScience és társai kontra Bizottság ítélet, T-75/06, EU:T:2008:317, 84. pont; 2009. szeptember 23-i Észtország kontra Bizottság ítélet, T-263/07, EU:T:2009:351, 99. pont).

78 Másrészt a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) bekezdésében és a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdésének a) pontjában előírt alapvető éves hozzájárulás az egyes intézmények nettó kötelezettségeinek a többi intézmény nettó kötelezettségeihez viszonyított arányos összegén alapul. Az ilyen arány tehát az előzetes hozzájárulások rendszerének általános rendszerét tükrözi, amely szerint az alapvető éves hozzájárulásnak mindenekelőtt az egyes intézmények méretét kell tükröznie a kötelezettségeik alapján.

79 Ugyanez a követelmény tűnik ki a 2014/59 irányelv előkészítő munkálataiból, és különösen az ezen irányelv elfogadásához vezető javaslatot kísérő, 2012. június 6-i hatástanulmány (SWD(2012) 166 final) 58. és 59. oldalából, amelyek jelzik, hogy az alapvető éves hozzájárulásoknak az intézmények

kötelezettségei alapján történő kiszámítása lehetővé teszi ezen intézmények méretének értékelését, így e számítás annak biztosítására irányul, hogy a nagy méretű intézmények magasabb hozzájárulást fizessenek.

80 E méret figyelembevételének fontosságát a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet (5) preambulumbekezdése is kiemeli, amely kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az előzetes hozzájárulásnak tükröznie kell az érintett intézmények méretét. Amint az ugyanezen preambulumbekezdésből kitűnik, valamely intézmény mérete ugyanis a kockázati profiljának első mutatója, mivel minél nagyobb egy intézmény, annál valószínűbb, hogy nehézség esetén az ESZT úgy ítéli meg, hogy közérdek fűződik a szanálásához és az ESZA igénybevételéhez a szanálási eszközök hatékony alkalmazásának biztosítása érdekében.

81 A Törvényszék ebben az összefüggésben már megállapította, hogy az alapvető éves hozzájárulásnak tükröznie kell az intézmények méretét annak biztosítása érdekében, hogy az ESZM számára elegendő pénzügyi forrás álljon rendelkezésre a szanálási eszközök hatékony alkalmazásához, és hogy az intézményeket arra ösztönözzék, hogy kevésbé kockázatos modellben működjenek, többek között a kötelezettségeik csökkentése révén (lásd ebben az értelemben: 2023. december 20-i Banque postale kontra ESZT ítélet, T-383/21, EU:T:2023:845, 175. és 176. pont).

82 E körülmények között az ESZT-nek úgy kell kiszámítania az alapvető éves hozzájárulásokat, hogy azok kellően pontosan tükrözzék az érintett intézmények méretét, valamint kötelezettségeik alapján a kapcsolódó kockázatot, így a jelentős kötelezettségekkel rendelkező intézmények magasabb előzetes hozzájárulásokat fizetnek, mint a korlátozottabb kötelezettségekkel rendelkező intézmények – e hozzájárulásoknak az érintett kockázati mutatókra tekintettel történő kiigazítása mellett –, és hogy az intézményeket arra ösztönözzék, hogy kevésbé kockázatos működési módokat alkalmazzanak, csökkentve többek között nettó kötelezettségeik összegét.

83 Márpedig, noha a fenti 63. pontban ismertetett módszer főszabály szerint kellően pontosan tükrözheti az érintett intézmények méretét, más lehet a helyzet bizonyos különleges esetekben, amelyek akkor fordulhatnak elő, ha egy adott intézmény összes kötelezettsége és biztosított betétei az N-2. referenciaévben olyan jelentős változást mutatnak, amely meghaladja az ilyen kötelezettségek év közbeni szokásos ingadozásait. E fejlemény többek között az említett intézmény szerkezetének olyan megváltozásából eredhet, mint amilyen az egyesülés vagy beolvadás következtében következett be.

84 Így, ha az ESZT ilyen sajátos helyzettel szembesül, a megfelelő ügyintézés elvéből az következik, hogy a fenti 74. pontban hivatkozott mérlegelési jogkörének gyakorlása keretében köteles gondosan és pártatlanul megvizsgálni az adott ügy valamennyi releváns körülményét.

85 Következésképpen, ha az intézmény konkrét, számszerűsített és ellenőrizhető adatokat terjeszt az ESZT elé, amelyekből kitűnik, hogy a struktúrájában az N-2. referenciaévben bekövetkezett lényeges változás miatt az összes kötelezettsége és a biztosított betéteinek összege jelentősen megváltozott, így a nettó kötelezettségek kiszámításának módszere már nem tükrözi kellően pontosan az ESZT méretét, az ESZT-nek figyelembe kell vennie ezeket az elemeket annak biztosítása érdekében, hogy az érintett intézmény nettó kötelezettségeinek kiszámítása megfeleljen a fenti 75–82. pontban hivatkozott követelményeknek.

86 A jelen ügyben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperes és a beolvadó leányvállalatok közötti 2016. évi egyesülés azzal a következménnyel járt, hogy 2016. december 31-én a felperes összes kötelezettségének összege jelentősen nőtt, mivel 2016 első három negyedévével ellentétben magában foglalta az említett leányvállalatok kötelezettségeinek és biztosított betéteinek teljes összegét.

87 Ezt követően a felperes nettó kötelezettségeinek, következésképpen pedig az alapvető éves hozzájárulásának kiszámítása érdekében az ESZT a fenti 63. pontban ismertetett módszerre támaszkodott, amely szerint a felperes összes kötelezettségének összegét a 2016. december 31-i adatok alapján használta fel, míg a kötelezettségek teljes összegéből levont biztosított betétek összege tekintetében figyelembe vette a biztosított betéteinek a 2016. év során negyedévente számított átlagos összegét.

88 Így a biztosított betéteket illetően, amelyeket a felperes nettó kötelezettségeinek kiszámítása keretében levontak a kötelezettségek teljes összegéből, a fenti 63. pontban ismertetett módszer csak részben vette figyelembe a 2016. évi egyesülést. Amint ugyanis a megtámadott határozat 22. lábjegyzetéből kitűnik, az ESZT összeadta azon biztosított betétek négy összegét, amelyekkel a felperes 2016 minden negyedévének végén rendelkezett, majd ezen összegek összegét, negyedéves átlaguk elérése érdekében négyel osztotta el. Következésképpen, ami 2016 első három negyedévét illeti, az ESZT csak a felperes biztosított betéteit vette figyelembe, a beolvadó leányvállalatok biztosított betéteinek kivételével. Az ESZT csak ezen év utolsó negyedévének a 2016. évi egyesülést követő végén vette figyelembe a felperes biztosított betéteinek összegét, amely magában foglalta e leányvállalatok biztosított betéteinek összegét is. Ebből következik, hogy a felperes biztosított betéteinek összege, amelyet a nettó kötelezettségek kiszámítása céljából a kötelezettségei teljes összegéből levontak, csak körülbelül egynegyedéből állt azon biztosított betéteknek, amelyekkel az említett leányvállalatok 2016-ban rendelkeztek.

89 Ezzel szemben a felperes kötelezettségei teljes összegének meghatározását illetően az ESZT kizárólag az összes kötelezettségének 2016. december 31-i állapotára, vagyis a 2016. évi egyesülésből eredő összegre támaszkodott. Így nem vette figyelembe a felperes 2016 első három negyedévének végén fennálló összes kötelezettségének összegét, amelyek nem tartalmazták a beolvadó leányvállalatok kötelezettségeinek összességét. Ebből következik, hogy a felperes összes kötelezettségének összege e leányvállalatok összes kötelezettségét magában foglalta, azzal, hogy ez az összeg magában foglalta a felperes 2016. december 31-én biztosított összes betétét, beleértve az említett leányvállalatok biztosított betéteinek összességét is (lásd a fenti 14 pontot).

90 A fentiekből következik, hogy a felperes nettó kötelezettségeinek ESZT általi kiszámítása során e művelet első összetevője, vagyis az összes kötelezettségének kiszámítása teljes egészében a felperes 2016. évi egyesülést követő helyzetére támaszkodott, míg ugyanezen művelet másik összetevője, vagyis a biztosított betétei összegének kiszámítása, amelyet ezt követően ki kellett vonni az összes kötelezettségből, nagyrészt a felperes ezen egyesülést megelőző helyzetére támaszkodott. E körülmények között, és figyelembe véve az összes ilyen kötelezettség 2016. évi egyesülés általi módosításának terjedelmét, a nettó kötelezettségek ilyen kiszámítása nem tükrözte kellően pontosan a felperes méretét, következésképpen pedig a kapcsolódó kockázatot.

91 Ebből következik, hogy az ESZT a fenti 74. pontban hivatkozott mérlegelési jogkörének gyakorlása keretében nem vette figyelembe a jelen ügy valamennyi releváns körülményét annak érdekében, hogy meggyőződjön arról, hogy a felperes nettó kötelezettségeinek kiszámítása tiszteletben tartja a fenti 75–82. pontban hivatkozott követelményeket.

92 Következésképpen az ESZT a felperes alapvető éves hozzájárulásának kiszámítása keretében rendelkezésére álló mérlegelési jogkörét oly módon gyakorolta, amely sérti a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletnek a 2014/59 irányelv 103. cikke (2) bekezdésének és a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése a) pontjának, valamint a megfelelő ügyintézés elvének megfelelően értelmezett 4. cikkének (1) bekezdését.

93 Ezt a következtetést nem teszik kétségessé az ESZT érvei.

94 Először is, még ha feltételezzük is, hogy – amint azt az ESZT állítja – az ESZT a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdése, valamint 5. és 16. cikke értelmében a felperes nettó kötelezettségeinek kiszámítása céljából köteles volt figyelembe venni a biztosított betétek negyedévente számított átlagos összegét, e rendelkezések nem írták elő számára, hogy e számítás keretében eltérő időpontokra vonatkozó adatokat vegyen figyelembe.

95 Másodszor, az ESZT nem igazolhatja a fenti 63. pontban kifejtett módszer alkalmazását az annak biztosítására irányuló törekvéssel, hogy a nettó kötelezettségek kiszámításának módszere összhangban legyen az éves célszint meghatározására alkalmazandó módszerrel.

96 Ugyanis, még ha feltételezzük is, hogy e megfontolás releváns, az ESZT-nek a fenti 82–85. pontban felidézett elvekre tekintettel figyelembe kellett volna vennie a felperes sajátos helyzetét annak érdekében, hogy meggyőződjön arról, hogy nettó kötelezettségeinek kiszámítása kellően pontosan tükrözi a méretét.

97 Harmadszor, az ESZT azt állítja, hogy a biztosított betétek negyedévente számított átlagos összegének felhasználása lehetővé teszi egyes számviteli intézkedésekkel való a visszaélések, az opportunista magatartások, a rövid távú hatások és az idényjellegű csúcshatások elleni küzdelmet.

98 Márpedig nem bizonyított, hogy az ilyen körülmény mennyiben akadályozza meg az ESZT-t abban, hogy figyelembe vegye a kötelezettségek más kategóriáinak negyedévente számított átlagos összegét, feltéve hogy az ezen összegre vonatkozó adatokat a rendelkezésére bocsátották, és hogy a fenti 85. pontban kifejtett feltételek teljesültek.

99 A fentiekre tekintettel az első jogalapnak helyt kell adni, és a megtámadott határozatot a felperest érintő részében meg kell semmisíteni, anélkül hogy a többi jogalapot meg kellene vizsgálni.

Az ítélet időbeli hatályának korlátozásáról

100 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék a megtámadott határozat megsemmisítése esetén tartsa fenn annak joghatásait a határozat felváltásáig, vagy legalábbis az ítélet jogerőre emelkedésétől számított hat hónapig, mivel a felperes továbbra is köteles hozzájárulni az ESZA-hoz, mivel nem megfelelő visszatérítést nyújtani az új határozat elfogadásáig.

101 E tekintetben az ESZT a tárgyaláson pontosította, hogy a megtámadott határozat joghatásainak időbeli fenntartása nélküli megsemmisítés veszélyeztetné a 806/2014 rendelet, a 2014/59 irányelv és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet megfelelő működését, mivel nemcsak a felperes előzetes hozzájárulásának összegét kell figyelembe venni, hanem minden olyan hozzájárulást is, amelyet az ESZA hasonló körülmények között visszatéríthet.

102 A felperes a tárgyaláson jelezte, hogy nem ellenzi a megtámadott határozat időbeli hatályának esetleges korlátozását, amennyiben azt megsemmisíti a Törvényszék.

103 Az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében az uniós bíróság, ha szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak. Az e cikk által ráruházott hatáskör gyakorlása érdekében az uniós bíróság figyelembe veszi a jogbiztonság elvének és más köz- vagy magánérdekeknek a tiszteletben tartását (lásd: 2021. február 25-i Bizottság kontra Svédország ítélet, C-389/19 P, EU:C:2021:131, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2008. december 22-i Régie Networks ítélet, C-333/07, EU:C:2008:764, 122. pont).

104 Így az EUMSZ 264. cikk második bekezdését többek között úgy értelmezték, hogy az a jogbiztonsághoz kapcsolódó okokból, valamint az Unió által folytatott vagy támogatott politikák végrehajtását érintő megszakadás vagy visszalépés elkerülését célzó indokok miatt lehetővé teszi a megsemmisített jogi aktus joghatásainak észszerű időn át tartó fenntartását (lásd: 2021. január 27-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-699/17, EU:T:2021:44, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 Ami közelebbről az előzetes hozzájárulások beszedésének területét illeti, az uniós bíróság időben fenntartotta a megsemmisített jogi aktusok joghatásait, amennyiben az ilyen hozzájárulásoknak az említett megsemmisítést követő visszatérítése azzal a kockázattal járt, hogy megfosztja az ESZA-t azon pénzügyi eszközöktől, amelyek szükségesnek bizonyulhatnak az euróövezet stabilitásának és az Unió pénzügyi stabilitásának biztosításához. Ez lehet a helyzet többek között akkor, ha az ESZT a keresetet indító intézmény előzetes hozzájárulásának összegén felül köteles lett volna kifizetni a hasonló keresetet indító más intézmények előzetes hozzájárulásainak összegét, ugyanarra a jogalapra hivatkozva, mint amelynek a szóban forgó kereset helyt adott (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 177. pont; 2024. április 10-i Dexia kontra ESZT [2022. évi előzetes hozzájárulások] ítélet, T-411/22, fellebbezés alatt, EU:T:2024:216, 70–74. pont).

106 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy egyrészt azon előzetes hozzájárulás összege, amelyet a felperesnek a 2018. évi hozzájárulási időszak tekintetében a megtámadott határozat megsemmisítését követően vissza kell téríteni, korlátozott terjedelmű az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközök teljes összegéhez viszonyítva.

107 Másrészt a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva az ESZT nem jelölt meg más olyan ügyeket, amelyekben a felperestől eltérő intézmények hasonló keresetet indítottak, amikor a jelen üggyel összehasonlítható helyzetben voltak, és ugyanarra a jogalapra hivatkoztak, mint amelynek a jelen kereset helyt adott.

108 Így semmi nem utal arra, hogy az ESZT-nek a felperes előzetes hozzájárulásának korlátozott összegén felül ki kell fizetnie a hasonló keresetet benyújtó más intézmények előzetes hozzájárulásainak összegét is.

109 Következésképpen nem nyert bizonyítást, hogy a megtámadott határozat azonnali hatállyal történő megsemmisítése veszélyeztetheti az euróövezet stabilitását és az Unió pénzügyi stabilitását.

110 E körülmények között nem kell helyt adni az ESZT arra irányuló kérelmének, hogy a megtámadott határozat joghatásait a felperest érintő részében tartsák fenn.

A költségekről

111 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az ESZT pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell őt a saját és a felperes költségeinek viselésére.

112 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Egységes Szanálási Testületnek az Egységes Szanálási Alaphoz való 2018. évi előzetes hozzájárulásokról szóló, 2018. április 12-i SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatát visszavonó, 2022. augusztus 8-i SRB/ES/2022/46 határozatát, amennyiben az a jelen határozat I. mellékletében említett intézményekre vonatkozik, és az ezen intézmények Egységes Szanálási Alaphoz való 2018. évi előzetes hozzájárulásait számítja ki, a de Volksbank NV-t érintő részében megsemmisíti.

2) Az ESZT saját költségein felül viseli a de Volksbank részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. február 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások